

hørt ikke saa ganske faa haarde Ord, og saa har han endda vist ikke hørt mere end de halve af dem, der ere faldne, da det ærede Medlem ikke var til Stede under første Del af Finanslovbehandlingen. Men det er ikke de haarde Ord, som ere Grunden til Adskillelsen i Politiken, det ved det ærede Medlem udmærket godt. Det ærede Medlem har selv hørt til dem, der have talt haarde Ord til sine politiske Modstandere. Alle vi, der kunne huske det ærede Medlems Taler i 70'erne og 80'erne, ville kunne huske, at han havde de haarde Ord til sin Raadighed, naar han holdt sine Taler — for Resten udmærkede Taler — mod sine politiske Modstandere, imod Højremænd. Men det ærede Medlem ved jo lige saa godt, og det huske vi jo alle sammen, at disse haarde Ord, som vare ham og Højre imellem, jo slet ikke vare nogen som helst Hindring for, at de kunde søge sammen i et inderligt Samarbejde, da vi naaede længere hen. Ja, saadan var det, og saadan vil det ogsaa kunne gaa i Fremtiden. Det er der ikke noget at sige til. Det ærede Medlem vil, hvis han vil se et Eksempel andre Steder fra end sig selv — skønt det mest lysende Eksempel er ham selv — vide, at der ogsaa imellem andre Politikere er faldet haarde Ord. Jeg skal minde om den Gang, da Berg og Hørup stode uenige, og den ene sagde Rumlepotte, og den anden sagde Luskepeter; da faldt der haarde Ord imellem dem, men det var dog ikke til Hinder for, at disse to Mænd gik sammen igen. Forholdet har hidtil været det og vil blive ved at være det, at naar Mænd have Sager at kæmpe om, kan man godt sætte Erindringen om de haarde Ord til Side; det gælder om, at de ere enige i, at det, som ligger for, er værdt at sætte Kraft ind paa; saa er der ikke det mindste i Vejen for at glemme de haarde Ord og tage de foreliggende Realiteter som det første og fremmeste. Jeg tror ikke, at man skal hænge sig i de haarde Ord. Men paa den anden Side indrømmer jeg gerne, at mellem dem, der have Udsigt til en Gang at komme til at arbejde sammen, skulle Ordene nødig falde haardere, end at de nogenlunde let kunne komme sammen igen.

Det ærede Medlem udtalte, at han hørte til Regeringens *virkelige* Venner; han lagde Eftertryk paa det Ord „*virkelige*“, som om der fandtes nogle uvirkelige Venner. Ja, Regeringen og Venstrereformpartiet have faaet mange, mange Venner i det sidste Par Aar, og det ærede Medlem

hører til dem. Men naar vi tale om Venner og særlig om virkelige Venner, saa synes jeg, at vi maa have Lov til at minde om det gamle Ord, at det er i Nøden, at man skal lære sine Venner at kende. Men da Venstrereformpartiet var i Nød, da Venstrepartiet laa under, hvor var da det ærede Medlem fra Assens? Da var han hos Venstrereformpartiets stærkeste Modstandere, da var han saa vel anset der, at de satte ham til Højborgs; satte ham paa Viceformandspladsen her i Folketinget. Nej, de Venner, man lærer at kende i Nøden, ere ikke de Venner, som det ærede Medlem for Assens hører til, naar Talen er om Venstrereformpartiet og Venstrereformpartiets Regering. Thi det ærede Medlem for Assens meldte sig, den Gang Venstrereformpartiet fik det godt; medens det var smaat for Venstrereformpartiet, havde det ærede Medlem for Assens ikke noget til overs for dette Parti, men da Venstrereformpartiet kom til Ære og Magt, meldte det ærede Medlem sig, saa fandt han, at det var et Sted for ham at være; der var lunt og godt, der havde han Udsigt til at faa en rolig og solid Fremtid.

Og saa kommer det ærede Medlem og siger, at nu er han til Tjeneste. Det ærede Medlem siger, at han vil vente med at melde sig til Venstrereformpartiet, indtil der fra begge Sider viser sig Trang til Sammenslutning. Ja, det er denne Hjerternes gensidige Tilbøjelighed, som det ærede Medlem jo en Omgang før har været undergivet Fornemmelsen af. Det ærede Medlem kender jo til dette, han ved, hvordan man kan drages imod et politisk Parti, som man før har følt sig i allerhøjeste Grad frastødt af. Men for Resten vil jeg minde det ærede Medlem om, at denne Hjerternes gensidige Tilbøjelighed er saamænd ikke nok nu om Stunder, det er ikke sikkert, at Foreningen kommer i Stand alligevel. Der er maaske mere end een Pastor Ifversen her i Landet. Og dersom det ærede Medlem vil ind i denne Forening, kunde der være en Grund for den anden Part til at tænke en lille Smule over det ærede Medlems Tilbøjeligheds Varighed og Ægthed. Jeg tvivler ikke om, at hans Tilbøjelighed er varm; det føler jeg mig overbevist om, især siden han staar og udtaler den. Det er jo ellers af den Slags Ting, som man ikke gerne gør; saa længe den anden Part ikke har udtalt sig, er der altid en vis Undseelse over for dette at skulle tale for højt om sin Tilbøjelighed. Det ved det ærede Medlem nok, men det ærede Medlem staar